



POSTÁS DOLGOZÓ



A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

Tanácskozott a magyar szakszervezetek XXIII. kongresszusa

December 8-án, hétfőn az építők színházában megkezdte munkáját a Magyar Szakszervezetek XXIII. kongresszusa. A nagy jelentőségű esemény ünnepi hangulata már a tanácskozás megkezdése előtt érezhető volt a kongresszusi teremben, ahová a munkásmozgalmi induló hangjai mellett érkezett a több mint 700 küldött és a meghívott vendégek. A teremben olvasható jelszavak a szakszervezeti mozgalom egy-egy időszere, fontos gondolatát emelték ki: „A szakszervezetek a munkáshatalom részesei és döntő fontosságú támaszai!”, „Együtt a szervezett dolgozókkal a XI.

pártkongresszus határozatainak végrehajtásáért, a fejlett szocialista társadalomért!”, Erősítsük a szakszervezetek termelést segítő, mozgósító nevelő és érdekvédelmi tevékenységét!”,

A tanácskozásra 47 ország 50 szervezetének, összesen 80 képviselője érkezett.

Földvári Aladárnak, a SZOT elnökének megnyitó beszéde után Gáspár Sándor, a SZOT főtitkára tartotta a Szakszervezetek Országos Tanácsának beszámolóját a XXII. kongresszus óta végzett munkáról és a Magyar Szakszervezetek soron következő feladatairól:

sén... A gazdasági vezetők ma túlórákkal, a szabad idő mértéktelen igénybevételével igyekeznek áthidalni a munkaerő hiányból adódó zavarokat. Pedig ez csak pillanatnyi megoldás és károkkal jár. Ezért ezt a törekvést erősen mérsékelni kell... Az elmúlt évek egyik vívmánya — amely ma már a dolgozók többségét érinti — a munkaidő-csökkenés, a 44 órás munkahét. Am a 44 órás munkahét valójában nem is 44 óras, mert ebből még le kell vonni a fizetett ebéddőt. A heti munkaidő tehát 41 és fél óra. De sok helyen, részben szervezési hiányosságok, részben a fegyelem lazasága miatt ezt a 41 és fél órát sem végig töltik el munkával. Ma még nagyon sok munkóra marad kihaszátlanul, és egyre több becsületesen, tisztességesen dolgozó ember teszi fel a kérdést: miért nem teremtünk rendet? Miért nem lehet megkövetelni mindenkitől, hogy a munkabért a törvényes munkaidőt becsületesen ledolgozza? Hiszen ez kötelessége mindenkinek!

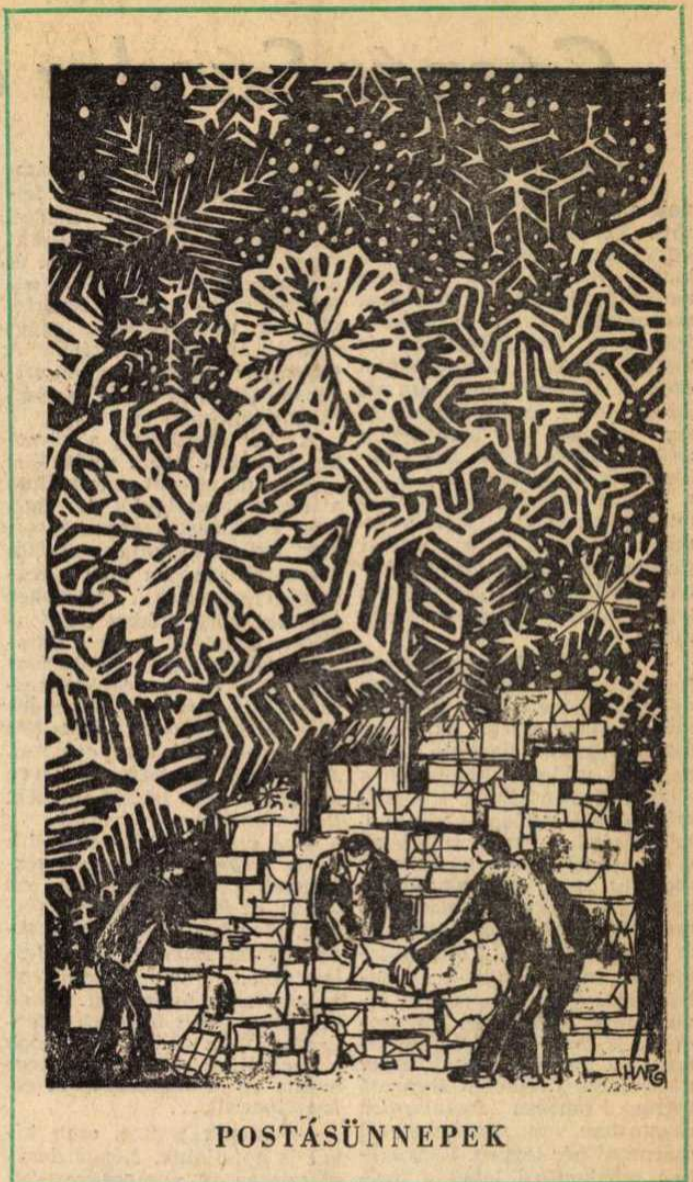
munkájával, közös erőfeszítésével valósulhat meg... A mi társadalmunk egyik leglényesebb vonása, hogy szabadon kibontakozhat a dolgozók politikai, termelési és társadalmi aktivitása. „Zöld utat” adunk minden alkotó kezdeményezésnek. Egyre inkább támaszkodunk a tömegek tapasztalataira, véleményére a döntések kialakításakor, az üzemi demokrácia fórumain és a társadalmi élet valamennyi területén. De még többre van lehetőségünk. Legutóbbi kongresszusunk óta megnövekedett a szocialista munkaverseny hatékonysága, társadalomformáló ereje. Különösen érezhető volt ez a kongresszusi és a felszabadulási munkaverseny során, amely napjainkban is folytatódik, a IV. ötéves terv eredményes befejezéséért. Elismerésünket és köszönetünket fejezzük ki a versenyben részt vevő minden dolgozónak, munkahelyi kollektívának, szocialista brigádnak. Áldozatkész, hatékony munkájuk, újító-alkotó tevékenységük szocialista fejlődésünk semmi mással nem pótolható forrása... A szocialista munkaverseny, a brigádmozgalmat tovább kell fejleszteni. A pártszervezetek, szakszervezetek, gazdasági vezetők segítsék a munkaversenyt, a szocialista brigádmozgalmat minőségi előrelendítését. A szocialista brigádmozgalmat céljaink elérésének nemcsak gazdasági, de társadalmi és politikai bázisa is.

Gáspár elvtárs a demokráciáról, a demokratizmusról szólva a következőket mondta:

Demokratizmus, kötelességek

— Tisztelt kongresszus! A szocialista demokrácia fejlődésében az üzemi, a munkahelyi demokrácia tartalmára kell a fő figyelmet fordítani. Ez fejezi ki ezer színűn a dolgozók aktivitását, mindennapos részvételüket a hatalomban. Ez segíti hozzá a dolgozó embert ahhoz, hogy magának érezze

a szocialista tulajdont... Támogatni kell az új formai kezdeményéseket is. De meg kell akadályozni, hogy csak a formákkal kísérletezzenek. Az üzemi demokrácia elmélyítése elsősorban nem a fórumok számának növelését, hanem a hatékonyság, a tartalom javítását igényli. Csakis azoknak



POSTÁSÜNNEPEK

az új formáknak a meghonosítását támogatjuk, amelyek valóban a munkások közvetlenebb bevonását szolgálják a munkahelyek ügyeinek intézésébe. Ilyen kezdeményezések az utóbbi időben a munkásgyűlések, a munkásküldöttek, illetve a szakszervezeti bizalmiak gyári, vállalati tanácskozásai. Ezekről nincs még elegendő tapasztalatunk. De azt így is állíthatjuk, hogy e fórumok jól előkészítve, érdemi ügyekre koncentrálván betöltik hivatásukat... A demokrácia és a fegyelem nem egymást kizáró, hanem egymást kölcsönösen feltételező fogalmak. Ahol a szocialista demokrácia erősödik, ott a fegyelem is javul... Fegyelem nélkül, a kötelességek teljesítése nélkül a demokrácia csak üres szó marad. Ismételt hangsúlyozni kell, hogy az üzemi demokráciának nemcsak egy-egy fórumon, nemcsak egy-egy alkalommal, hanem a vezetés és a dolgozók mindennapi kapcsolatában kell érvényesülnie.

A beszámolóban ezután az életszínvonal-politikánk kérdései kerültek sorra:

Értékmérő: a végzett munka

— A szakszervezetek mindig nagy figyelemmel foglalkoztak az életszínvonal alakulásával. Ez természetesen ezután is nagyon fontos feladatunk lesz, hivatásunk, rendeltetésünk. Az életszínvonal fejlődése az elmúlt évtizedekben rendszeres volt. De fejlődésünk módjai, útjai, és főleg az ütem, időről időre változott. Hiszen az életszínvonal alakulása mindenkor a gazdasági helyzetnek, gazdasági feladataink sikerre végrehajtásának a függvénye... A mostani időszak jellemzője a rendszeres berfejlesztés, a rövidebb munkaidő, a társadalmi juttatások növekvő színvonala, s a termelői és a fogyasztói árak egy részének bizonyos, összességében előre meghatározott irányba történő emelkedése. Ez az ár-emelés a mostani helyzetben szükségszerű. De beilleszkedik az életszínvonal-politikába, hiszen ennek megfelelően alakulnak a reálbérek. Ez meg-

nyugtató dolgozó népünk és a szakszervezetek számára. Nálunk nincs és nem is lesz gazdasági válság. Godjaink vannak, de rendszerünk életrejejt az is bizonyítja, hogy a nehezégek ellenére is biztosítani tudjuk az életszínvonal további emelkedését... A szakszervezetek támogatják a kormány életszínvonal-politikáját, egyetértenek azzal. Arra törekednek, hogy az életszínvonal emelését szolgáló eszközök jobb felhasználásával, szocialista elosztási elveink a korábbi is árnyaltabban, hatékonyabban érvényesüljenek. Ebben látjuk az életszínvonal emelésének belső tartalékait... Való igaz, hogy a bérek emelésére, a prémizálásra és jutalmazásra rendelkezésre álló összegeket is lehet fokozottabb gondossággal és mainál jobb módszerekkel a dolgozók nagyobb megelégedésére szétosztani. A dolgozók nyíltabb bér- és jövedelemelosztási döntéseket várnak. Ugy véljük, hogy ennek a módját minden szinten meg lehet találni... Tökéletesebben kell a jövedelemelosztás módszereit. Minél jobban meg kell valósítanunk a szocialista elosztás elvét. Tömegmértékben az alapigényeket kielégítettük. De még jórészt előttünk áll az, hogy megfelelően differenciáljuk a jövedelmeket. Az kapjon többet a társadalomtól, aki valóban többet is ad a társadalomnak. Ehhez a feltételek ma már adóttak. A munka szerinti elosztás társadalmunk gyarapodásának fontos feltétele. Ez emberek munkájukból élnek. Ha valaki értékesebb munkát ad, mert energiát, időt áldoz arra, hogy tanuljon, képezze magát, elsajátítsa a munkahelyén mindazt, aminek eredményeként többet, jobbat, értékesebbet tud termelni, azt anyagiakban is el kell ismernünk. Ma az indokoltnál nagyobb eltérések van-

(Folytatás a 2. oldalon)

Gáspár Sándor előadói beszéde

— Tisztelt kongresszus! Kedves Elvtársnők és Elvtársak! Kedves Vendégeink! Munkánk sajátossága és egyben szépsége is, hogy a szakszervezeti mozgalom napról napra nyilvánosan vizsgálja saját tagsága és az egész társadalom előtt. A szakszervezeti választások folyamatában a csoporttervezetektől az iparági-ágazati kongresszusokig a szervezett dolgozók szeszerei mérlegették, értékelték eddigi tevékenységünket és további feladatainkat. Véleményüket a szakszervezeti mozgalomban bekövetkezett fejlődés elismerése és tevékenységünk további javítására irányuló bátorítás jellemezte. Ezzel új erőt, további buzdítást adtak munkánkhoz, amely aligha lesz kevesebb és könnyebb, mint az eddigi.

— Hosszú lenne mégcsak felsorolni is mindazt, amivel az elmúlt években foglalkoztunk. A szakszervezetek jelen voltak és vannak a szocialista építés minden területén. Minden erőnkkel segítettük hazánk nagy társadalmi céljainak elérését. Szerveztük a szocialista munkaversenyt, neveljük, képeztük a dolgozók szeszereit. Javult a nők, a fiatalok körében végzett munkánk. Igyekezünk teljesíteni a reánk háruló feladatokat a dolgozók érdekeinek képviseletében és védelmében. Az iparági-ágazati szakszervezetek kongresszusain hangsúlyozták, hogy az elmúlt években számtalan olyan bér-, szociális és más ér-

dekvédelmi feladatot oldottak meg, amelyeket már huzamosabb idő óta, jogos igényként tartottak számon. Ösztönztünk mindenkit a jobb munkára, a több, a hasznosabb tudásra. Törekedtünk szocialista életünk normáinak érvényesítésére, erősítésére. Mind annak fejlesztésére, ami tisztességes, becsületes munkára, a szocialista társadalom érdekeinek ismeretére, figyelembevételére serkent.

— A következő években tovább fejlődhet a szakszervezeti munka. A feltételek adóttak. A szakszervezetek helye a társadalomban tisztázott. A szakszervezetek jogait törvények és rendeletek rögzítik, és általában elegendő lehetőséget adnak arra, hogy feladatainkat hiánytalanul el tudjuk végezni. Munkánk van tehát önálló, sajátos, a hivatásunknak megfelelő munkára. A több mint négymillió szakszervezeti tagság és a több mint százezer szakszervezeti tisztviselő tenniakarása biztosítja arra, hogy a szakszervezetek éljenek is lehetőségeikkel, és a jövőben még többet tegyenek a munkáshatalom erősítéséért, a dolgozók érdekeinek védelméért.

— A szakszervezetek feladatainak meghatározásakor kedvező helyzetben vagyunk. A XI. pártkongresszus elvégezte a társadalmi fejlődés elemzését, kijelölte a közeli és távlati feladatokat, népünk boldogulásának, a fejlett szocialista társadalom építésének tennivalóit.

A szervezettebb, fegyelmezettebb munkáért

Az előadó ezután gazdasági életünket elemezve, a következőket mondta:

— A gazdaságirányítás mai rendszere bevált. De szüntelenül tökéletesíteni kell, mert az élet mindig újabb és újabb gondok, feladatok elé állít bennünket. Az irányítási rendszernek pedig mindig az adott viszonyokhoz kell igazodnia. A szakszervezetek ilyen szellemben vettek részt annak idején a gazdaságirányítási rendszer kidolgozásában, ilyen szellemben támogatták eddig és támogatják ezután is megvalósítását.

— Gazdasági építőmunkánk egyik kulcskérdése a rend-

kezésre álló munkaerő ésszerű, okos felhasználása... Határozott intézkedésre van szükség. Meg kell teremteni a hatékony központi és helyi munkaerő-gazdálkodás feltételeit. Az alkalmazottak és az adminisztratív dolgozók létszáma túl nagy. Arányuk állandóan növekszik. Indokolatlanul szaporodnak a munkaterületek, és bonyolódik a vállalati szervezet. Ezért szükséges a munkaerő-takarékosság átfogó, ösztönző rendszerének kialakítása. Számba kell vennünk, hogy hol, milyen munkahelyeket lehet megszüntetni. Valószínűleg ez is sokat segít majd a munkaerőhiány csökkenté-



Gáspár Sándor előadói beszéde

KULPOLITIKA

(Folytatás az 1. oldalról)

nak az üzemek, ágazatok között. Az üzemek között van különbség a vállalati munka hatékonysága, még inkább nemzetgazdasági fontosság szempontjából. Ez a keresetek és jövedelmekben is visszatükröződik. Ma azonban ezek az eltérések még nem ott jelentkeznek, ahol a népgazdaság számára a legnagyobb szükség volna rájuk. Ezért helyesek és támogatjuk, hogy a népgazdaság jelentősebb létesítményeknél, vállalatoknál a keresetek és a személyi jövedelmek az átlagosnál jobban emelkedjenek, ugyanazt a teljesítményt jobban fizessék meg...

— Állandó figyelmet kell fordítani a nagyüzemekben dolgozók bérének és jövedelmének alakulására. Az egész társadalomnak alapvető érdeke, hogy az ipari, különösen a nagyipari munkásság életszínvonalát kielégítően alakuljon. **Lehetőségünk van arra is, hogy a következő öt évben teremben az ipari és más ágazatokról érintő néhány béraranytalanságot megszüntessük, vagy legalábbis mérsékeljük...** Több alkalommal szóvá tettük a szocialista elosztással ellentétes jövedelmek képződését. Intézkedések is születtek ezek korlátozására. El kell érniük, hogy a személyi jövedelem alapvető forrása minden foglalkozási csoportban a munkahelyről származó bér legyen. Lényegesen csökkenteni lehet a mellékjövedelmeket, azokat a másodállásokat, amelyek a népgazdaság számára nem, vagy alig járnak haszonnal. Másfelől rendelkezni kell a megszerelhető személyi jövedelmek módját és mértékét.

— Az életszínvonal alakulásának fontos tényezői a fogyasztói árak. A szakszervezetek ezért szükségesnek tartják, hogy az áremelkedések ne ha-

ladják meg a tervekben számolt mértéket, mert ez felborítaná a realbér-növekedési előirányzataink elérését. Szükséges tehát, hogy az állami és a szakszervezeti szervek az ediginél szigorúbban ellenőrizzék az árszínvonalat, egyes cikkek árának változását. A törvények megsértői ellen szigorúan lépjenek fel — ez össz-társadalmi érdek is.

A lakáskérdéshez a következőket fűzte hozzá a főtittkár: — ... az viszont már tőlünk, a szakszervezetektől is függ, hogy a lakások azoknak jussanak, akik munkájuk, családi helyzetük alapján erre a leginkább jogosultak... A tervekhez részbeni könnyítésre megfontolásra ajánljuk, hogy a fiatalok kedvezményes családalapítási kölcsönben részesülhessenek. **Kívánatos lenne, a lakás kiutalásának időpontját több évre előre meghatározni. A családok így hosszabb távra reális tervek készíthetnének. Erre már régen törekszünk.**

— A család szempontjából a lakás mellett a gyermekintézmények a legfontosabbak. Az óvoda, az iskola, a napközi otthonok. **Meg kell gyorsítani ezeket az intézményeknek a fejlesztését...** A nyugdíjasok helyzetének javítására ebben az évben ismét hoztunk intézkedést. **Arra törekszünk, hogy a nyugdíjak reálértékét megőrizzük, az áremelkedéseket ellensúlyozzuk...**

— Vannak persze, ezen kívül is gondjaink. Népgazdasági szinten is napirendre kell tűzni a dolgozók üzemi ellátásának néhány kérdését. A többi közt az üzemi étkeztetést, amely ma már nincs összhangban a dolgozók általános életszínvonalával sem. Az ellátási norma, az étkezés kulturáltsága nem kielégítő. Pedig nagyon fontos, hogy az üzemi ellátás továbbra is a dolgozók szociális ellátásának jelentős része maradjon.

zött működő mozgalom, hanem feljött feladataihoz és feladatokhoz. **A magyar szakszervezeti mozgalom ma már — mint a munkásosztály legátfogóbb osztályszervezete, amely képviseli a munkások, a bérből és fizetésből élők érdekeit — több mint négy millió**

Új feladatok — jobb módszerek

— Szocialista körülmények között a szakszervezeti politika módjai az országos szintű alakításában természetesen változnak. **Olyan új formák, módszerek szükségesek, amelyek révén a döntésekben még jobban érvényesülhet a kapcsolatok tartalmi gazdagsága.** A szakszervezetek úgy vélik, hogy a Minisztertanáccsal, a minisztériumokkal és főhatóságokkal kialakult szervezeti és tartalmi kapcsolatok ma már kevésnek bizonyulnak. A Minisztertanácsnak és a SZOT-nak közösen ki kell dolgozniuk a magasabb igényeknek megfelelő kapcsolatok rendszerét, a megfelelő javaslatokat, a felső szintű találkozókat, az előterjesztések alapos vitáira, a véleménykülönbségek esetén lehetséges teendőkre, a vélemények ismertetésére.

— Az együttműködést rendszeressé kell tenni vállalati, megyei, ágazati és kormány-szinten egyaránt. Esetleg állandó együttműködési bizottságok létrehozása lenne célszerű valamennyi szinten. A szakszervezeti mozgalom munkájának továbbfejlesztéséhez bizonyos belső feltételeket is javítani kell. **Eriteljesebben kell érvényesíteni a szakszervezetek tevékenységében a társadalmi munkát.** Ennek megfelelően lényegesen meg akarjuk javítani a szakszervezeti bizalmi tevékenységét. **Vissza akarjuk adni a bizalmiakkal az egyetértési jogot, amelyet néhány évvel ezelőtt megszüntettünk.** Ki akarjuk alakítani — főleg a nagyüzemekben — az önálló még bátrabb és tartalmasabb alapszervezeti munkát. **Növelni akarjuk az ágazati szakszervezetek hatáskörét, felelősségét, gazdagítani akarjuk munkájuk tartalmát.** Az egész szakszervezeti mozgalom aránytalanul érdekegyeztető és nevelőmunkára, egyszerűbb, de tartalmilag sokrétűbb irányításra törekszünk.

— A fejlődéssel együtt állandóan változik a helyzet, változnak a tennivalók. Mindezt a szakszervezetek elé is új és új feladatokat állít. **Ezért nekünk is mindig igaztalanul kell módszereinken.** **Erősíteni kell az állami és társadalmi kapcsolatainkat, hogy meg tudjunk magunkat, hogy meg tudjunk**

szervezett dolgozót tömörítő egységgé vált. **Olyan szervezettel, amely aktív részese a politikai hatalomnak és tevékenyen foglalkozik a társadalmi élet minden területén, a társadalmi fejlődést, a dolgozó élet- és munkakörülményeit érintő kérdésekkel...**

felelni növekvő feladatainknak. Ha a fejlődés útján még gyorsabban akarunk haladni, akkor nekünk is változunk kell. **Jobban és mindig jobban kell végeznünk saját tennivalóinkat, bürokráciamentesen, gyors ügyintézésrel és felelősséggel.**

— Tisztelt Kongresszus, Kedves Elvtársak! A magyar szakszervezetek mélyen átérzik felelősségüket a magyar munkásosztály, a magyar dolgozók iránt, a szocializmus megvalósításáért. **Ugyanilyen felelősségtudat hatja át a nemzetközi munkásosztály egyetemes érdekeihez fűződő szolidaritásunkat.**

— Tiszteletünk és megbecsülésünk megbontatlan szobai fűznek bennünket a harcokban megvezetett szakszervezetekhez, valamint a többi szocialista országban tevékenykedő testvérszervezetekhez... **Szolidaritásak vagyunk a kapitalista országokban küzdő munkásokkal, akiket mélyen súlyt a fokozódó létbizonytalanság, a súlyosbodó pénzügyi, gazdasági válság, az életfeltételek labilitása... Síkra szállunk a hazájukat, életüket és jövőjüket védelmező vietnami és a többi indoknai nép, létérdekei védelméért harcoló arab népek mellett.** Tovább erősödő szolidaritással támogatjuk a faszimul szemben fellépő chilei népet, a portugál demokratikus erőket, a faszimul felszámolásáért küzdő spanyol népet... **A nemzetközi légkör enyhülése, a szocializmus sokoldalú fejlődésének hatása, a dolgozó emberek társadalmi érdekeiért érzett felelősségtudat erősödése, az a felismerés, hogy csak nemzetközi együttműködés útján lehet megoldani a nemzeti keretek között jelentkező kérdéseket is — megnyitotta az ajtókat, a munkásszervezetek, a szakszervezetek párbeszéde, közlése előtt... Nem vagyunk nagy ország, és nem vagyunk nagy szakszervezetek. De egy osztágy vagyunk a nemzetközi munkásmozgalomnak és tevékenységünknek mindig elvi alapon végezzük. Reánk mindig lehet számítani abban, ami közérdek, ami egyetemes érdek, ami a munkásmozgalom érdeke, és a dolgozó ember helyzetének javítását szolgálja.**

A dolgozók aktivitása, bizalma

Gáspár Sándor elvtárs, a szóbeli beszámoló végén a következőket mondta:

— Feltehetjük önmagunknak a kérdést: **von elégedettek vagyunk-e mindazzal, amit elértünk?** Természetes, hogy minden munkásiker örömmel szolgál és jól eső érzés időnként visszapiantani az elmúlt évek eredményes munkájára. **De mi többre vállalkoztunk. Többre vagyunk képesek. Jól látjuk, hogy a szocialista rendszer nyújtotta lehetőségeket még nem tudtuk teljesen kihasználni.** Nem tudtuk kellően kiaknázni a dolgozók termelési és közösségi aktivitásában tükröződő tenniakarást, és sokszínű, cselekvő egyetértést politikáinkkal.

— A dolgozók termelnek, alkotnak. Megvan bennük az akarat, hogy mindennap többet tegyenek, mint korábban. És ha ez a több arra irányul, hogy a szocialista rendszer adta lehetőségeket minden tekintetben még aránytalanul gyümölcsözőtessük, akkor még következetesebben tudunk előre haladni. **Akkor a dolgozók termelési és közösségi aktivitásuk elmélyülésével, magas fokú hevéllel érdemben tudnak részt venni munkahelyük és az egész társadalom irányításában. A mi rendszerünknek ez a jövője, ebben az irányba haladunk.**

— Szocialista jelenünk nem gond nélkül. De tele van tervekkel. **Lelesztő, reális tervekkel. *Talpra váltjuk e terveket, mint ahogy eddig is megvalósítottuk minden fő célkitűzésünket. Van erre biztosságunk. Munkásosztályunk, parasztságunk, értelmiségünk, a dolgozók tömeges aktívítása és alkotóereje, hite és bizalma a szocialista építés ügye iránt.***

— E munkában részt venni megítélte feladat. **Olyan politika megvalósításáért, olyan életnek a kibontakoztatásáért harcolunk, amelyet a dolgozók számára a szocializmuson kívül egyetlen rendszer sem tud biztosítani.** **Igyekezünk hát minél példásabban megfelelni ennek a szép és megítélte feladatnak. Köszönöm a figyelmet.**

★

A főtittkár szóbeli beszámolója után **Somogyi Miklós**, a Számvizsgáló Bizottság elnöke fűzött kiegészítést a Számvizsgáló Bizottság jelentéséhez, majd **Gál László**, a SZOT titkára indokolta meg az alapszabály módosítására előterjesztett javaslatot.

A kongresszus ezután megkezdte a vitát, az írásos és szóbeli beszámolókról, a határozattervezetről és az alapszabály módosításáról.

1975 őszének-telének, s nemcsak az esztendő utolsó hónapjának kiemelkedő eseménye volt Varsóban a bolgár, a csehszlovák, a lengyel, a magyar, a mongol, az NDK-beli és a szovjet kommunisták pártjai főtittkárainak és első titkáraitak találkozója. A Lengyel Egyesült Munkáspárt VII. kongresszusán részt vevő kommunista vezetők mindenekelőtt a szocialista államok és a testvérpártok együttműködésének kérdéseit vitatták meg, de a kiadott közlemény szerint megvizsgálták az időszerű nemzetközi problémákat is. **Mindenekelőtt Helsinkiről, az európai biztonsági értekezlet záródokumentuma megvalósításáról tárgyaltak, s a békes jövendő felé vezető gyakorlati út tennivalóiról.**

Éppen Varsóban mondta a lengyel kommunista kongresszusát üdvözlő beszédében **Leonyid Brezsnyev**, hogy a nyugati országokban a helsinki találkozó óta bizonyos befolyásos körök éppen ellentétes irányban kezdenek tevékenykedni. **Lehet itt emlékeztetni például arra, hogy a nemrég leváltott amerikai hadügyminiszter, Schlesinger, a legkülönbözőbb helyeken elhangzott nyilatkozataiban ragalmazza a Szovjetuniót és emleget olyan „adatokat”, amelyek azt bizonyítják, hogy a Szovjetunió „nem tartotta be**

az első SALT-egyezményben foglalt megállapodásokat.” A Schlesinger-féle hamisítások támogatójaként lépett fel **Elmo Zumwalt**, amerikai tenger-nagy is, aki a szenátus hadügyi bizottsága előtt és más fórumokon azt magyarázta, hogy „tekintettel a szovjet fegyveres erők színvonalára, sürgős amerikai fegyverrendeléseket kell feladni az iparnak.

Ezeknek az éppen a helsinki előrelépéssel ellentétes irányú mozgásoknak a figyelembe vételével kell megvizsgálni a jelenlegi SALT II tárgyalások állását is. A stratégiai fegyverzet korlátozásáról szóló tárgyalások két részvevője közül a szovjet félnek teljesen világos és kidolgozott álláspontja van:

a SALT-tárgyalásokat

is az általános enyhülés keretében kívánja felhasználni a légkör megjavítására és a szovjet-amerikai kapcsolatokat is a nemzetközi együttműködés kiszélesítésének ösztönző készségével támogatja. **Az Egyesült Államok politikájában azonban, különös tekintettel arra, hogy 1976 elnökválasztási esztendő, nemcsak szót és teret kapnak az enyhüléssel szembenálló politikusok is, hanem fellépésük fejezi az egyébként a légkör javítására hajlamos politikai köröket is.**



A múlt megakadályozza a jelent a továbblépésben... Ez a témája a hamburgi Die Zeit karikatúrájának, amelyen János Károly spanyol király palástjára rááll egy, a tegnapi jelképező figurá (falangista sapkában, hóna alatt a fasiszta szervezet „Arriba España” jelszavát hirdető táblával) és így a koronás ember meg sem tud mozdulni...

1975 ősze lezárta a hosszú, keserves politikai időszakot Spanyolországban; Franco halálával befejeződött a spanyol szabadságharc leverésével kezdődött fasiszta évtizedek sora és megkezdődött egyelőre

a Franco nélküli francóizmus

valószínűleg egészen rövid időszaka. A „Franco kegyelméből király”, János Károly tévoa és felemás intézkedéseket tett uralkodása első napjaiban. A baszk és katalán nemzetiségeknek adott engedménymorzsák egy, csak a börtönbezártak kisebb részére vonatkozó amnesztia (amelyet aztán az követett, hogy a szabadlábra helyezett néhány politikai foglyt 24-48 órával később újra le tartóztatták) és a halott diktatortól örökölt Navarroy miniszterelnök kormányának óvatosságtalankítása azt mutatja, a János Károly-féle nyitás egyáltalán nem elegendő, még arra sem, hogy legalább megkezdődhesen az előrelépés a demokratikus szabadságjogok helyreállításához Spanyolországban. **Hogy ez így van, bizonyítja a feszültség növekedése, a mind gyakrabban utcára menő tömegek tüntéseinek sora Madridban és más nagyvárosokban.**

a kínai-amerikai tárgyalásokról

nem adtak ki közös közleményt — nyilván azért, mert bár akadtak azonosan megfílt kérdések, bőven volt olyan téma is, amelyben nem lehetett megegyezniük. A világsajtó nyíltan megírta, hogy **Mao és Teng azt szerették volna, ha Ford és Kissinger visszahangozta szovjetellenes kijelentéseiket, sőt hajlandók lennének szovjetellenes lépésekre is. Sem Ford, sem az amerikai küldöttség más tagja nem is reagált ezekre a kínai óhajokra.** **Ugy is megfogalmazható a pekíngi út eredménye, hogy ha Mao feltette a kérdést Fordnak, miként választ, Kínát-e vagy a Szovjetuniót, a furcsa kérdésre az Egyesült Államok elnöke nem felelt. Sok más mellett alighanem az is bizonyítja, miként gondolkodnak az amerikaiak erről a kérdésről, hogy Kissinger külügyminiszter éppen az elnököt Kínába kísérő újságírók pekíngi vascoráján közölte, hogy elkövetkeznek heteken határidőnaplójában szerepel egy fontos moszkvai utazás is.**

Portugáliában

a november végén kudarcot vallott szélsőbaloldali katonai zendülés után egyre világosabban látható, hogy a jobboldal támadásra készül. **Alvaro Cunhal**, a Portugál Kommunista Párt főtittkára, többször is hangsúlyozta, hogy pártja a jobboldal erőinek visszaszorításában számít a szocialistákkal való együttműködésre. **„Ha nem tartóztatják fel a reakciós jobboldal, új diktatúra fenyegethet. Remélnünk kell, hogy a fegyveres erők kötelékében, döntéseikben, fellépéseikben az antifasiszta szellem, és a katonák szavatolni fogják a demokratikus rendszer építéséhez szükséges szabadságjogokat.”**

G. M.

Látogatás a Debreceni Postaigazgatóságon

Együtt a gazdasági vezetőkkel

Eppen egy éve múlt, hogy a Debreceni Postaigazgatóságon a Szakszervezeti Tanács titkárával beszélgettünk munkatársunk. Az akkori beszélgetés magva röviden úgy fogalmazható meg, hogy mit kell tenni a továbbiakban a nő- és ifjúságpolitikai határozatok végrehajtásáért, hiszen az igazgatóság területén dolgozók több mint 50 százaléka nő, s közülük egyharmad fiatal. Ezzel kapcsolatban nyilatkozott '74 decemberében *Harangzó István*, aki akkor fél estendeje intézte titkárként a tanács ügyeit.

Az akkori tervekkel kapcsolatban kérdésünkre elmondta, hogy a helyzet kedvezően alakult. Nagy része van ebben annak is, hogy az igazgatóság szakmai vezetői valamennyien messzemenő segítséget nyújtottak minden területen, ahol csak szükség volt erre.

Az idei év munkájáról és a jövő év terveiről a következőket mondta: — '75-ös tevékenységünket döntően a szakszervezeti választások és a kongresszusra való felkészülés határozta meg. Ma már nyugodtan elmondhatjuk, hogy minden szinten a terveknek megfelelően sikerült lebonyolítani a tisztségviselők megválasztását. Figyelembe vesszük, hogy a számuk megközelíti az ezret, akkor érzékeljük megfelelően a munka felelősségét, nagyságát. Az sem elhanyagolható szempont, hogy az újonnan megválasztott tisztségviselők között sok a fiatal. Az pedig köztudott dolog, sok fórumon elhangzott, már nem mondok vele újat, hogy a jelenlegi körülmények között minden funkció ellátásához jól képzett szakemberekre van szükség, akik nemcsak lelkesek, de mindig tisztában vannak azzal, hogy az adott időpontban mi a helyes, mit kell tenniük.

Nagy gondot fordítunk tehát szakszervezeti tisztségviselőink képzésére — gondolok itt elsősorban a bizalmiakra —, mert amint az nagyon helyesen a kongresszus alkalmával is megfogalmazódott, a szakszervezeti munka legfontosabb alapját ők biztosíthatják.

Nem ismételhettük elég sokszor, milyen fontos feladat vár a szakszervezetre a következő időszakban, mennyi mindent tehetünk



azért, hogy a gazdasági munka tovább javuljon. Két dologra gondolok itt. Elsősorban talán arra, ami nálunk lassan már gyakorlattá vált, hogy gazdasági vezetőink nemcsak elfogadják bennünket partnerként, de igénylik is segítségünket, már a tervezés időszakában. Ennek a kihatása ma még talán nem mérhető számokkal, de néhány hónap után bizonyára megmutatkozik majd jelentősége. A másik gondolat, ami ugyan szintén a gazdasági munka segítését célozza, de szorosan kapcsolódik a klasszikus tevékenységünkhöz, az a munkahelyi légkör további javítása, az üzemi demokrácia fejlesztése.

Ez volna, amit a jövő időszakra vonatkozóan röviden el kívánok mondani, hozzáfűzve azt, hogy az előttünk álló munkával kapcsolatban optimista vagyok, mert a tömegszervezetek és a gazdasági vezetés között nagyfokú az egyetértés és ez szerintem mindennél nagyobb biztositókat nyújt 1976-ra.

Új klub a fiataloknak

A Debreceni Postaigazgatóság KISZ-szervezetének klubjáról nyugodtan el lehet mondani, hogy eredményesen működik. Betölti azt a funkciót, amelyet egy klubtól ma már jobban el lehet várni. A fiatal postás dolgozók szívesen keresik fel szabad idejükben, mert nem csak szórakozást nyújt, de gondoskodik arról is, hogy műveltségüket igényeiknek megfelelően fejleszthessék.

Itt tulajdonképpen megvalósul a népművelésnek az a korszerű irányzata, hogy minden réteg érdeklődési körének megfelelően tölthesse idejét. Különböző szakkörök foglalkoztatják a klubvezetőket irányításával a fiatalokat.

A klub eredményei elválaszthatatlanok Szabó Lajos klubvezető személyétől. A fiatalos arcú, öszülő hajú férfi 1957-ben a technikum elvégzése után került a Postához. Akkoriban még aktív sportoló volt, aki a zöld gyepen kergette a futball-labdát. Aztán már nem is emlékszik pontosan, egy ünnep alkalmával szavalót kerestek. Mivel mindig szerette a verseket, vállalkozott a versmondásra. Ez hozta a döntő fordulatot pályafutásában. A színjátszó csoport rendezője ugyanis felfigyelt produkciójára, s megkérdezte, volna-e kedve részt venni a kultúr munkában. Szabó Lajos igennel válaszolt, s attól kezdve szinte állandó időzavarba került. A sportpálya és a színpad foglalta el minden szabad percét. Edző és rendező verekedtek érte, azután győzött Thália, s a fiatal sportember 12 évig vezető tagja volt a színjátszó csoportnak. Ilyen előzmények után került a klub élére.

Mindez azonban még nem magyarázná önmagában a klub jelenlegi működését. Az a nagyfokú lelkesedés szükséges mindehhez, amivel Szabó Lajos klubja ügyeit szíven viseli, intézi. Nemcsak azzal törekszik, hogy megfelelő programról gondoskodjék. Igyekszik személy szerint is közel kerülni a tagokhoz, akikkel személyi problémájukat is igyekszik megtárgyalni. Szeretné, ha ez a sikeresen működő intézmény egyre inkább ott-hont nyújtana szabad idejük-

ben a fiataloknak. Ha eredményeiről kérdezi az ember a klub vezetőjét, s arról, hogy mi a legemlékezetesebb élménye a klubbal kapcsolatban, furcsa módon nem eredményeket regisztrál, nem számo-

kat sorol, mindössze egyetlen ténny említ, egy fiatalembert, aki itt ismerkedett meg a feleségével, s azóta mint házaspár is tovább látogatják rendezvényeiket. Erre a legbüszkébb. Talán nem is olyan furcsa?

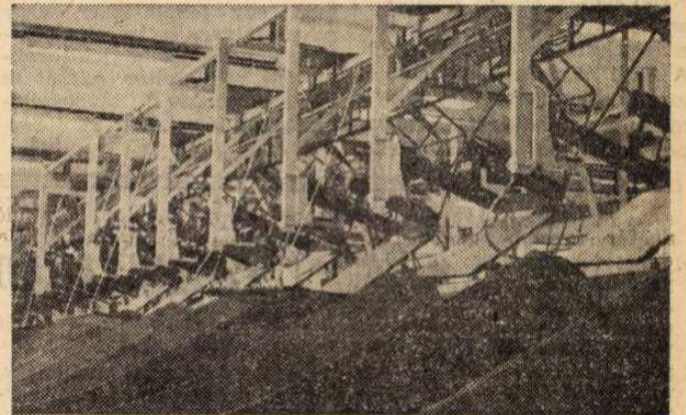
Gondok a postavonattal

Amikor 74 őszétől a postavonat Záhony helyett Nyíregyházáig közlekedett, a Posta dolgozói örömmel fogadták ezt az elhatározást. Ezzel az intézkedéssel ugyanis nyugodtabbá vált a kezdési idő, s mód nyílt tehát arra, hogy jobb körülmények között végezzék munkájukat a dolgozók. Sajnos néhány hónap után állandósult a vonat késése. Nagy István, a debreceni 2. számú postahivatal helyettes vezetője, a JSZB titkára, a központi vezetőség tagja az elmúlt év végén a központi vezetőség ülésén felszólalásában kérte, segítsenek ezen az áldatlan állapotban. Akkoriban mutatkozott is némi javulás, azóta a helyzet tovább romlott.

Erről számolt be beszélgetésünk alkalmával Nagy István. Látszott, mennyire szíven viseli ezt a kérdést, mert a késésekről nemcsak úgy általánosságban beszélt. Iróasztala fiókjából feljegyzést vett elő, mely szerint októberben a 20 percen túli késések száma 13 volt, s ugyan ez a szám november 20. és 30. között már

20 fölé ugrott. Mint mondotta, ezek a késések a valóságban a közönség és a kézbesítő-személyzet számára nem csupán 20 percet, hanem hosszú-hosszú órákat jelentenek. Ez alatt az idő alatt valahol egy kis postahivatalban áll a kézbesítő, várja a küldeményt, és a munkáját sokszor csak órákkal később tudja elkezdni. Ezt a kieső időt a fennálló munkaerő-nehéztségek mellett szinte lehetetlen megvalósítani formában visszajuttatni a dolgozóknak. Ez a kérdés munkaügyi vetülete. Nem kevésbé fontos azonban az sem, hogy a közönség mikor kapja meg a küldeményeket. És végül, s utolsó sorban szó esett a sajtó-termékekről is, hiszen fontos politikai kérdés az, hogy időben érkezzenek a lapok az olvasóhoz, s tájékozódjék az aktuális eseményekről.

Mivel a címezést ilyen formában túl általánosnak találtam, addig provokáltam a JSZB titkárat, míg végül mosolyogva annyit mondott: — Bizom benne, hogy Horn elvtárs segíteni fog.



Szolnok 2. az ország legkorszerűbb pályaudvari hivatala, nemrég kezdte meg működését

Csúcsforgalom Debrecenben is

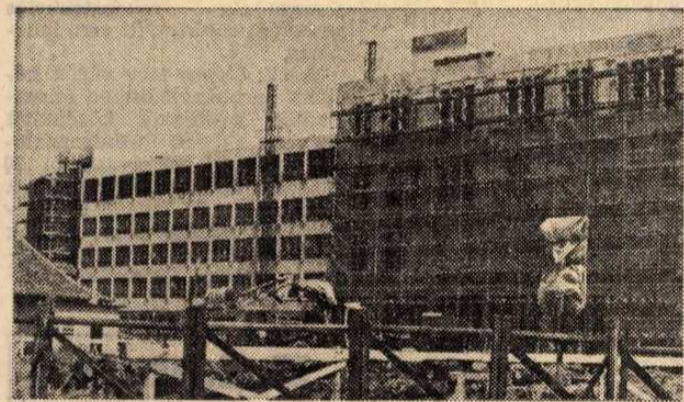
A debreceni 2. hivatalon, miután a város és a megye teljes anyagát feldolgozza, szinte minden küldemény átmev. Ezt az óriási munkát 256 személy végzi. A csúcsforgalom a város jellegéből adódóan már az ősz elején megkezdődik, amikor az egyetemeken, iskolákban megkezdődik a tanítás, megindul a csomagok, pénzküldemények sokasága szülőktől gyerekekhez. Az év végi hónapokban ezek az éves

átlagszámok megkétszereződnek, megháromszorozódnak. Ennek a fokozott munkának az elvégzése mégsem jelent leküzdhetetlen nehézséget *Jablonyai Benedeknek*, a hivatal vezetőjének és a dolgozóknak.

— Az év végi csúcs érdekében igyekszünk úgy elosztani az éves szabadságokat, hogy lehetőség szerint nagy többségükben nyáron vegyék igénybe a pihenésre szánt heteket dolgo-

zóink. Így aztán télen kevesen vannak már szabadságon. Ez az egyik tényező. A másik, nyugdíjasaink szakképzett munkája, akikre decemberben mindig igényt tartunk. Ugyanabban az időszakban bevonjuk a munkába a debreceni postaformalmi szakközépiskola III-IV. éves hallgatóit, akik valamennyien már megfelelő gyakorlattal rendelkeznek, hiszen sokan jönnek hozzánk a nyári hónapokban is, szünidőben kötelező gyakorlati oktatásra. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy személy szerint is ismerem ezeket a gyerekeket nemcsak mint hivatalvezető, hanem mint a tanáruk is, hiszen magam is tanítók a technikumban.

— Utoljára, de nem utolsósorban beszélnem kell szocialista brigádjainkról, akik a maguk részéről mindent elkövetnek azért, hogy évről évre jobban végezhesük munkánkat. Jelenleg 20 szocialista brigád dolgozik hivatalunkban. A közelmúltban a szocialista brigádvezetők tanácskozása alkalmából a Május 1. brigádunk vezetője, *Papp Sándor* igazgatói dicséretet, a brigád tagjai pedig 300—300 forint jutalmat kaptak. Ez a kollektíva 1968-ban alakult, s azóta mindössze annyi változás történt összetételében, hogy a körzetek létrejöttükor egy-két személy a területnek megfelelően más brigádba került. Nemcsak panaszmentesen végzik munkájukat, de arra is gondjuk van, hogy amikor megkapja a brigád a körzet küldeményeit, utána még egy külön kis feldolgozást is végeznek, szétosztják pontosan járat szerint a leveleket, csomagokat, hogy ezzel is könnyebben, gyorsabban végezzék munkájukat. Ennek érdekében néhányan közülük már a munkaidő kezdete előtt itt vannak a hivatalban. Nemcsak fáradtságot, időt sem kímélnek. Igazán megérdemelnék minden dicséretet. A legnagyobb elismerés azonban szerintem túl a mutatókon, az a tény, hogy évről évre csökken a reklamációk száma, s a közönség, úgy érzem, elégedett valamennyiünk munkájával.



Nyári fényképfelvétel — ma már készen áll a debreceni Crossbar-épület

Tűrhetetlen!

Nevezük végre nevén a gyermekeket, még akkor is, ha meg talál sértődni, hiszen mostohábban már úgy sem bánhat a Postával, mint eddig tette. Igen, jól sejtjük, a BHG-ről van szó, amely egy idő óta valamiféle teljesen helytelen gazdaságpolitikai szemléletből kiindulva alig, vagy egyáltalán nem teljesíti a Posta-váltszemből vállalt kötelezettségeit. Mindössze két ténny emlékeztetjük:

A Lipót Központ A 1-es rendszerének kiváltásakor csak a berendezést szállították, a korábban vállalt szerelési munkát kapacitáshiányra hivatkozva nem voltak hajlandók elvégezni.

Debrecenben még ennél is rosszabb a helyzet az új Crossbar-központtal kapcsolatban. Itt már arra sem érdemesítették az igazgatóságot, hogy megrendelővelükre egyáltalán valamiféle válasszal reagáljanak. A jelenséggel szemben tanácstalanul állunk, hiszen az önálló vállalati gazdálkodás sok mindenre módot ad. A fesorolt tények azonban — úgy érezzük — túlmennek minden határon. Ha másképpen nem, hát kormányintézkedéssel kellene gátat emelni annak a káros szemléletnek, amely mindenáron előtérbe helyezi a külföldi megrendelőket, a Magyar Postával szemben.

Hiába volt az erőfeszítés?

Egy évvel ezelőtt jártunk a Debreceni Postaigazgatóságon. Most *Zombor Ferenc* műszaki igazgatóhelyettesét kerestük fel, hogy az elmúlt esztendő néhány jellemzőjéről beszéljünk.

— Gondjaink változatlanok. Nem arra gondolok, hogy az elmúlt hónapokban nem történt semmi előrelépés, hanem arra, hogy még mindig nagy a korszerűtlen kishivatalok száma területünkön. Ezzel kapcsolatban talán annyit, hogy idén 10 korszerűtlen vályogépület helyett új építettünk, amelyekben első-, második-, harmadosztályú hivatalok működnek.

— Túl saját anyagi lehetőségeinken, igyekszünk mindenütt, ahol erre mód van, olyan megfelelő kapcsolatot teremteni a helyi tanácsokkal, amely lehetővé teszi, hogy ezek a problémák mielőbb megoldódjanak. Ezen a

téren az igazgatóság tevékenységén kívül rendkívül jelentős szerep hárul a hivatalok vezetőire, dolgozóira, akik sokat tehetnek azért, hogy ez a kapcsolat élővé váljon. Bizunk abban, hogy valamennyien megértik ezt a törekvésünket annál is inkább, mivel saját érdekük is, hogy korszerű, minden követelménynek megfelelő helyiségekben dolgozhassanak.

— Nagy gondot fordítottunk a gépesítésre, a szociális körülmények javítására. Hűtőszekrényeket vásároltunk, hogy ezzel is megkönnyítsük nődolgóink helyzetét. Megfelelő szervezési intézkedésekkel igyekeztünk mindenütt biztosítani a szabad időt. Igyekeztünk figyelembe venni a nők különleges helyzetét és az ezzel kapcsolatos nőpolitikai és ifjúságpolitikai határozatokat. Természetesen — mint már bevezetőmben említettem — nem azt kívánom ezzel mondani, hogy nincsen további tenni-valónk, de azt nyugodtan mondhatom, hogy eléreltünk.

— Vannak azonban olyan tényezők, amelyek rajtunk kívülállók, s amelyekben mi, saját erőnkkel képtelenek vagyunk változtatni. Konkrétan arra gondolok itt, hogy nagyszűzű beruházással fél évvel a tervezett határidő előtt sikerült elkészítenünk az új debreceni Crossbar központ épületét. Nem szükséges hangsúlyoznom, hogy ma, amikor a határidők pontos betartása is eredménynek számít, milyen nagyfokú segítőkészséget, jól szervezett kooperációt igényelt ez. Minden résztvevő tudta, hogy az épületben üzembe helyező ARF 102 berendezés 16 ezer állomást jelent. Ez azt eredményezte volna, hogy az igénylők számán túl az országban egyedülálló módon, kínálni tudtunk volna telefont a közönségnek. Sajnos a gyártó cég mindezt figyelmen kívül hagyta, nem törődve azzal az erőfeszítéssel, amelyet ezért az új központért tettünk. Reméljük, az új év valamiféle megnyugtató megoldást hoz majd számunkra.



Az oldalt írta: Mátéffy Zoltán

Kanizsa József versei Itt a karácsony

Fenyőillat érint
meg a szél.
Köröttem mindenki
karácsonyról beszél.

Újra itt lesz.
Karácsony megint eljő.
Havat hullat
vastag-dunyha-felhő.

Csillagszóró fénynél
villan az aranyhaj
hallatszik már
a játékvonat-zaj.

Kicsik és nagyok
karácsonyfa köré gyűlnek
ajándékoknak
együtt örülnék.

Közeleg a tél

Kinyílt lilium
az őszi ég kékje
varázsos illatával
repülő, a messzeségbe.

Alattam:
hegy völgy és folyó
távol tájakról érkeznek
szellőparipával a hó.

Előjáróban kijelentem, hogy sem rokonságomban, sem közvetlen környezetemben nincs postás. Mégis, vagy talán még inkább a legnagyobb tisztelet és megbecsülés hangján tudok szólni rólok, az ő munkájukról. Nem tudok különbséget tenni a hivatali ablakok mögött ülők és a nagy postástáskát cipelők között. Hogy miért nem? Mint kívülről — ahogyan látom —, az alábbiak miatt.

Mindegy, hogy milyen sorrendben kezdem. De lássuk a hivatalban dolgozókat. Első talán a pontosság. Bár percnyire pontosan reggel nyolc órakor nyílik az ajtó, de ha egy kicsit előbb bekukucskálunk a résen, akkor már szortírozzák az érkezett leveleket, újságokat. Előkészítik a nyomtatványokat, melyek a munka gyors, amellet pontos végzéséhez szükségesek. Táviratot vesznek fel, vagy bélyeget, totólottó szelvényeket adnak el, befizetési lapot vesznek át és kék ceruzával ellenőrzik, hogy helyes-e a kitöltés, majd az átadott pénzt számlálják gyors mozdulatokkal, bélyegeznek, feladóvényt adnak vissza. A másik helyen a távbeszélő

Postásaink

kapcsolótábla előtt adják a kért számot a nemegyszer türelmetlen hívónak, türelmesen. Ha táviratot vesznek, mósoly van az arcon, egy jó hír hallatán. Komorra válik az arc és redőssé, ha rossz hír érkezik bárkinek is. Minden tevékenységük nagy figyelmet és pontosságot kíván, hiszen a kasszában nem lehet sem több, sem kevesebb, s néha órákig tart 20 fillér megkeresése. S ha délután négy órakor bezárul az ajtó, még nincs vége a munkának, mert el kell készíteni a napi zárlapot, mégpedig úgy, hogy a „mozgó” indulására készen legyen, mert nincs és nem lehet percnyi várakozás sem.

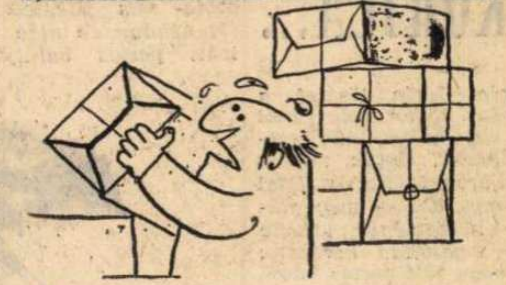
A felsoroltak izelítők a laikus előtt. De ott vannak a kézbesítők a nagy táskával — tele a napi- és hetilapokkal —, melyet kilométereken át kell cipelni, s minden házbá betérni. Mert az újságok mellett ott a hírhezó levél, az üdvözlötlet adó képes levelezőlap, csomagszállító és pénzes-

utalvány, ajánlott és tértívényes levél, rádió, televízió újság előfizetési díjak beszedése, azokról való elszámolás a hivatalban. Aztán a kézbesítő útvonalán, ahol telefon van, onnan bejelentkezés a hivatalba, hogy nincs-e távirat? Mert ha van, akkor gyorsan vissza kerékpárral, mert a távirat nem várhat, azt azonnal ki kell kézbesíteni. Nyugdíjak fizetése idején lassabban megy a kézbesítés, de igyekezni kell a nagy figyelmet kívánó munkával, és időre végezni. És hányszor előfordul, hogy a megszokott napra valamilyen okból nem érkezik meg valamelyik, néha nem is egyféle napi- vagy hetilap. Ilyenkor a következő napon lényegesen megnövekszik a postástáska térfogata és súlya. De akár melegen éget a nyári nap, zuhog az őszi eső, vagy hordja a havat a téli szél, a postásnak menni kell és végezni nehéz munkáját nap nap után.

Mindezekért nagyon, de nagyon tudom becsülni a postások munkáját, s munkájukon keresztül mélyesen tisztelni bennük az értünk dolgozó embert!

Kiss József

Relatív létszámemelkedés



A Postás Dolgozó szerkesztőségének

Örömmel tudatom a tisztelt szerkesztőséggel, hogy az elosztó átalakítása, rendbehozatala még október hónapban megkezdődött. A 8-as elosztó ideiglenesen a Bicskei utcában levő pinchehelyiségekbe költözött, ahol régebben a 6-os elosztó volt. Reméljük, hogy a jelenlegi helyünket gyorsan és korszerűen megcsinálják, s utána

Postások Szakszervezetének Területi Tanácsa

Miskolc.

Köszönetemet és hálaomat fejezem ki azért a nemes és szép cselekedetért, szaktársi együttműködésért, melyben engemet, mint nyugdíjas régi dolgozót, részesítettek.

Valamikor még álmodban sem hittem volna, hogy még ilyen megbecsülést és szeretetet kaphatok. Amikor visszaemlékezem a régi szolgálati éveimre eszembe jut a főnököm, aki, ha bement hozzá az ember, egyenesen az ablakhoz ment és onnan beszélt, nehogy szembe kelljen néznie azzal, akivel beszél. Nem mérte az embert kutyába sem. Ilyen volt. A 100. születésnapomon megélhettem az úrbán való utazást és ezt a szép ünnepeket is, a feleségemmel együtt. Köszönöm a hozzám való szeretetet és jóindulatukat.

1976. november 11. a házam való-szenteltet és jóindulatok ut

Tisztelettel
Bacsó Béla nyug. postás

Robbanólevél



Úgy mondják, „a mozgósok” kemény, edzett, rátermett emberek, különleges életkörülmények között élők. A vonatok megnövekedett sebessége parancsolóan meghatározza munkájuk intenzitását, idegileg megfárasztja őket. Télen a kocsiiban levő plusz 30 fokos melegből kiugrálni a mínusz 10 fokos kinti levegőre az állomásokon: ilyenkor a tüdőgyulladás fenyegető réme kíséri őket. Rendszertelen a szolgálat, komoly fizikai és szellemi megerőltetés, felelősségteljes munka. Életrendjüknek átforgatása a mozgós élethez, a családi életnek ehhez igazítása, az ünnepek átutazása, a csúcsforgalom túlerheltsége és ennek a nomád életnyújtotta szépsége, sikerélményei és a hiányosságok, ezekről beszélgettünk most a csúcsforgalom küszöbén.

Az 1943-as az első mozgós szilveszterem, emlékezetesen csúnya, pocsék volt. Miközben erőm megfeszítésével dolgoztam, a rovatoló szaktárs — akkor tekintetes úrnak hívtuk — kényelmesen üldögélt és sűrű kortyokkal búcsúztatta jó előre az óvet. Nagyon nagy volt a rangkorság, lenézése a beosztottaknak. A mai fiatal mozgósok? Nagyon változott a világ — nagy sóhaj kíséretében mondja a 32 éve mozgós menetvezető. — Átesztünk a ló másik oldalára...

Élénk vita a fiatalok magatartásáról, munkájuk való viszonyához. Érvek. Ellenérvek. Példák...

A fiatalok ma nem ismerik a régi szigorúságot. Hozzáállásukkal régen csak a mozgóposta oldalát simogathatták volna... Érvel egy szigorúan kritikus szaktárs. Ellenérvek: tessék, itt a verseny értékelése, hányat sorolják, fiatal, aki kitűnő munkájával rangos helyezést ért el?!

Hát igaz, van ilyen, de nem mind. A fiatalok nemigen állnak sorba, hogy mozgósok lehessenek. Pedig nem is olyan elvetendő a kereset. Tény, hogy régen az úti átalány nem képezte a nyugdíjalapot. Es ez most nagy előny, de a fiatalnak még olyan messze a nyugdíj, el sem látnak odaig. Ezért aztán nem áldozzák fel felszakáikat, ünnepeiket és nem vállalják a sok tonna mozgatását. Inkább kevesebbet keresnek és éjszákára odabújnak az asszonyukhoz...

Ezt a munkát, mint mindent, meg kell szeretni és becsülni — hangzik az ellenkezés —, nehéz, felelősségteljes hivatás ez. En amondó vagyok, akinek nem fülük a foga hozzá, ott minden kísérlet fölösle-

ges... Amelyik kutyát botlat hajtanak a nyúl után, az soha nem fogja meg azt... Ezért is zártunk ki a brigádunkból egy szaktársat!

Ismét élénk vita kerekedik, kell-e, megoldás-e valakit csak úgy kiközösíteni? — Kiközösíteni, az a leg-egyszerűbb, a legkényelmesebb — jegyzi meg a mozgósok főnöke. — De ha a 30—40 éve itt dolgozó öregek összefognak, és elhatározzák, hogy megnevelik... a szocialista brigádoknak az ember-, a tudatformálás, a nevelés egyik szép feladatuk.

„MOZGÓS” ÉLETKÉPEK

Erről még néhány gondolat, majd ebben megegyeznek...

Hol van még ilyen ember, mint a mozgós? — teszi fel az „alig 31 éve utazó” szaki. Havonta háromszor bemegy a garasért, csak akkor látja a főnökét. Aztán nem parancsol neki senki, csak a munkája, meg a lelkiismerete, de az aztán kíméletlenül... elvégre független ember!

Ezek a nehéz, kemény életet vállaló emberek, akik sok tonnával mozgatnak, rakodnak, cipelnek, feldolgoznak, ilyenkor, ünnepek táján sokszor mozgó tyúkólaban utaznak, meglegősen vidám, kedvesek, játékosak. Így aztán nem csoda, hogy néhanapján furcsa, kacagtató történetek esnek meg velük. A vidámság a jó munka egyik záloga, mondják a mozgósok, és így is élnek.

Az Ipoly és a Duna összefolyásánál két mozgós szaki nekikészülődik, hogy horgásszon egy keveset. Bedobják a horgot, de valahogy összekuszálódik a zsinór kegyetlenül. Húzzák, vohszólják, csak nem akar „kigubancolódni”. A nagy cibálás hevében az egyikük, úgy, ahogy van, ruhástól bepottyan a Dunába. Kimászik, szedi le magáról a vizes ruhát és rakja egy bokorra száradni. Már a zoknit akasztja a bokorra, mikor valami fújtatást hall a háta mögül. Visszapillant, és egy nagy fekete, fejét leszegett, szarvát előre szegező bikát lát. Rémülten felugrik, szaladni kezd. A bika üldözőbe veszi. Így rohan-

Csúcsforgalomban, tán éppen egy éve történt. Katognak ütemesen a mozgóposta kerekéi. Kinyújtózkodik a raktáros, majd feláll. Ő már végzett. A leveles még javában dolgozik. Az előbbi felteszi a vacsoráját a kályhára melegíteni. Mikor az a megfelelő hőfokot elérte, mielőtt evéshez látna, segít szándékkal melegedni teszi most már a

gál a bokor körül, nyomában a dühös bika. A másik szaki egy husággal próbálja a bikát sűrű ütogetéssel jobb belátásra bírni, de az csak egyre dühösebben támad. Egyszer csak megjelenik egy kényér nagyságú fehér kiskutya. A bős bika megtorpan, majd búcsúzással sietve megeszi a futástól kimerült szaki bokron száradó zokniját és elballag a kiskutyával. Az izgalomtól megviselt két mozgós most biztonságos helyet keres, mert nem adta fel a halfogas reményét. Átsietnek az Ipoly partjára, bedobják a horgot és megnyu-

godva várják a kapást. Egyszerre csak megjelenik a határőr.

— Maguk kicsodák? — Mozgósok vagyunk — rebigik.

Igen? Na indulás az örsre, majd megnézzük, merre akartak mozogni. Hogy ezek után a két szaki szereti-e még a halat, ezt már nem kérdeztem meg.

Szilveszteri malacvásárlással bizta meg az asszonya egyik mozgós szaktársunkat. At is adta a pénzt, ellátva férjét a vásárlásra vonatkozó jó tanácsokkal. Nyíregyházán, a malacpiacon, anova kollégája kíséretében ment — több szem többet lát —, nem akadt szemre való malac. Bemettek hát egy kis melegítő-örösré, az ottani „imaháza”. A beszélgetés megindult, és a poharak is sűrűn követték egymást. Mire a beszéd végére értek, „lecsúszott” a malac a torkukon. Na most, mi legyen? Mit lehet mondani az asszonynak? Hát olyat, ami előfordul a mozgós életében. A malacka kirágtta a zsákokat és az egyik állomáson kiugrott az ablakon. Már régen volt, így, ha az érdekelt mozgós felesége olvassa is ezt a történetet, a férjnek már jogos az amnesztia...

Csúcsforgalomban, tán éppen egy éve történt. Katognak ütemesen a mozgóposta kerekéi. Kinyújtózkodik a raktáros, majd feláll. Ő már végzett. A leveles még javában dolgozik. Az előbbi felteszi a vacsoráját a kályhára melegíteni. Mikor az a megfelelő hőfokot elérte, mielőtt evéshez látna, segít szándékkal melegedni teszi most már a

leveles szaktárs lábását is. Elkölti a vacsoráját, majd sürgetően odaszól, a munkáját éppen bevégző levelesnek:

— Mozogj komám, mert már egy fél órája melegszik a lábásod.

— Megőrültél! — kiált fel az érdekelt. Hiszen abban kocsonya volt?...

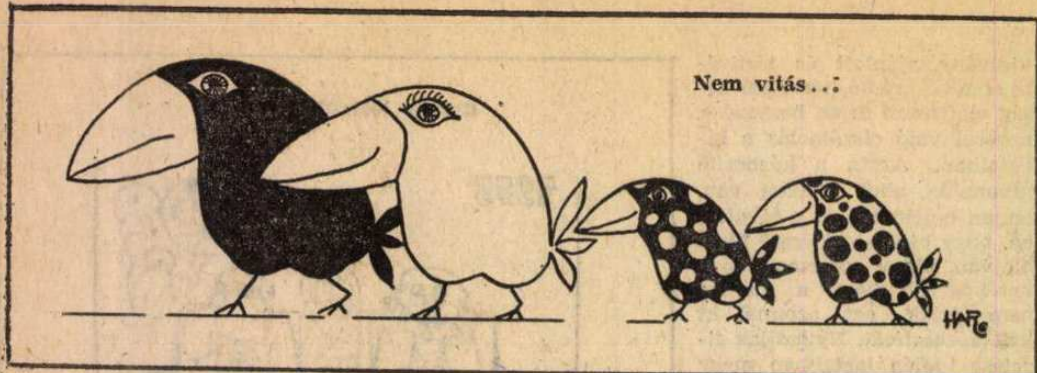
Lám, a segítő szándékot nem mindig övezi hála és osztatlan elismerés...

E gondolathoz, mintegy igazolásul kapcsolom az alábbi történetet: A lelkiismeretes munkavégzés érdekében — persze postás szemmel nézve — olykor szabálytalanságra kényszerülhet a halandó, jó szándékú mozgós. Hol volt, hol nem volt, talán Szolnokon volt, a nagy munkatárs a MÁV — mely néha a nagyok szeszélyességének a hibájába esik — türelmetlen forgalmistája hamarabb indította a vonatot a kelle-ténél. Hamarabb, mint ahogy derék és lelkiismeretes postásunk az oda irányított hírlapot le tudta volna adni. Szóval a hatalmat gyakoroló forgalmista mit sem hallgatva a kérdésre, szabálytalanul indította. Mit tehetett ekkor a túlszállítás fenyegető tényétől már nem védett szaktárs. Meghúzta a vészféket. A hírlapot leadta, a mérkőzés ekkor 1:1-re állt. Feladatát ellátta a rákényszerített szabálytalansággal. Ez postászemmel nem bűn, hiszen munkavégzése érdekében tette. A MÁV szerint azonban büntetést érdemlő, indokolatlan fékhuzigálás, hiszen nem volt veszélyhelyzet. A MÁV szemében nem, de a hírlapleadás érdekében, tehát postászemmel igen. És igazság, óh! Mégis a postást marasztalták el.

Jusztíciá ez eset elbfrálásakor bizonyára rendes, évi szabadságát tölthette...

Karácsonykor, újévkor, az ünnepi estéken, család-juktól távol, úton levő mozgósok elsomorítottan magányossá mégsem válnak. Egy nagy, kibővített család várja, vigasztalva őket, őszinte szeretettel. A postások nagy családjá ez. Ez a szeretet ott van az állomásokon felnyújtott fenyőfákban, ott van azon a hivatalos papírok szélére írt BUEK-okban, s ott van a végállomásokon, ahol családtagként fogadják, vendégelik a budapesti mozgósokat. Hálas, meleg szívvel emlékeznek erre, a mindig úton levők, az éjszakákat, az ünnepeket átutazó, átdolgozó, a nomád életű, mégis vidám kedvű mozgópostások.

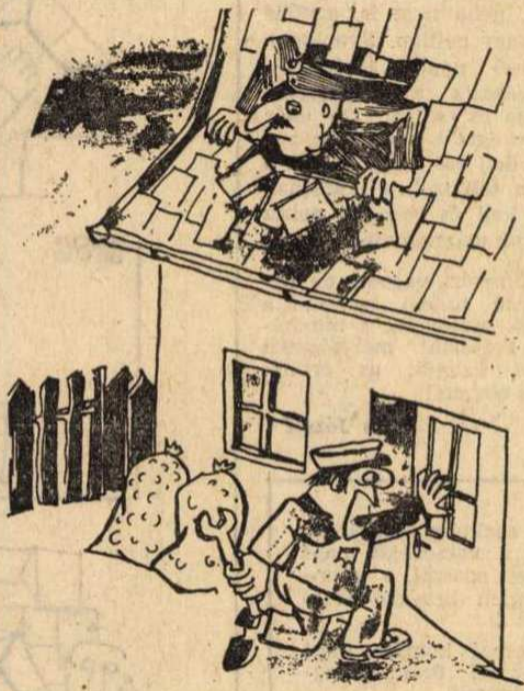
Schenker Pál



KUKORICA...

Egy régi őszön történt, a postás bácsi akkor még fiatal volt és egy külterületi járatban dolgozott. Egyik nap a padlásfeljárón találta a fiatal háziasszonyt, aki — még mielőtt a küldeményt átvette volna — izgatottan kérdezte: „De jó, hogy jött postás bácsi, mondja mit csináljak, hogy a kukoricám be ne fülledjen itt a padlásra? Ugyan jöjjön már föl, nézze meg.” A postás bácsi felment, csutkákkal kitámasztott néhány cserepet — egyéb, mint mondja, nem történt — s aztán, mint aki dolgát jól végezte, mászott lefele a létrán. Am ekkor nyílt a kertkapu, s megjelent a férj, aki — a jelenetet félreértve — a konyhába rohant egy dísznőülőkésért, és kergetni kezdte a postást. Szégyen a futás, de hasznos, a gyanúsított macskafürgeséggel visszamászott a padlásra, s a szomszéd ház udvarán keresztül távozott. A hivatalba visszazárva — félve attól, hogy a férj följelentést tesz — maga

jelentette, hogy milyen képtelen gyanúba keveredett. A férj azóta sem jelentett semmit, sőt néhány év után pertut is ivott postás barátjával. Az évek mindent megszépítenek, de az biztos, hogy a postás bácsi azóta senkinek semmiféle mezőgazdasági szaktanácsot nem hajlandó adni.



Házaselet

Két vicc-poén található e havi keresztrejtvényünkben.
— Holnap lesz a huszadik házassági évfordulónk — mondja az asszony a férjének. — Vágjak le egy csirkét? — kérdezi.
— Minek? — válaszolja a férj. Folyt. a vízsz. 1. alatt.

Bírósági tárgyalás zajlik.
— Tehát, amikor sor került a perekedésre, az ön ellenfelének kezében bot volt. És mi volt az Ön kezében?
Válasz a függ. 46. alatt.

VÍZSZINTES
1. A vicc poénja, 10. Magtisztító eszköz. 11. Orr jelző. 12. Névelős arcszín. 13. Városunk. 15. A levegőben van. 16. Úvegcső. 17. Gregorián ének. 19. Helyhatározó szó. 21. A bibliából ismert hegy. 23. Elmentéses kötőszó. 25. Aktuális csapadék. 26. Hiányos vágóeszköz. 27. Francia sziget. 29. Férfi név. 31. A-val a végén: törvénytelenység. 33. Pénznem. 35. Könnyű ételféle. 37. Arab paraszt. 39. Görög betű. 40. Sportjáték helye. 42. Igeköti. 43. Kérdőíveken gyakran szereplő válasz. 44. Kevert rom. 46. Alig látható elősködő. 48. A fej része. 50. Végtelen névelős hegyiség. 52. Idegen dupla magánhangzó (ford.). 53. Szoba is van ilyen (ford.). 54. Főleg nyáron közkedvelt. 56. Szolmizációs hang. 57. Női becenév.

FÜGGŐLEGES
1. Lengyel üdülőhely. 2. Alati termék. 3. Francia van (fon.). 4. Félig maga. 5. Divatos „státusszimbólum”. 6. Cipő egynemű. 7. Csatorna. 8. Francia itt (fon.). 9. Zádor keverve. 10. Nyelvtani forgalom. 13. Olasz város. 14. Házállat. 17. Kicsinyítő képző. 18. Dátumrag (ford.). 20. Dél-európai folyó. 22. Személyes névmás. 24. Férfi becenév. 25. Kérdőnévmás. 28. Igeköti (tájny.). 30. Szappan márká. 31. TASZ betűi keverve. 32. Német párt (ford.). 34. Csíkoshar. 36.

Csapadék. 38. Kacat. 41. Megjel. 45. Azonos magánhangzók. 46. A vicc poénja. 47. Kevert kel. 49. Osztrák költő, Rodin titkára is volt. 51. Pont-vonal — M-mel az elején (ék. fel.). 55. OOG. 57. Dupla mássalhangzó.
Beküldendő: vízszintes 1. függőleges 46. Beküldési határidő: 1976. január 9.
Az előző számban közölt ke-

10									
12									
16									
24									
29									
35									
39									
46									
50									
53									
56									

A lapunkban megjelent grafikákat, rajzokat HARASZTI ALFRÉD készítette

POSTÁS DOLGOZÓ
a Postások Szakszervezetének lapja
Szerkeszti a Szerkesztő Bizottság
Felelős szerkesztő: ROHONYI ISTVÁN
Szerkesztőség: 1146 Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Telefon: 428-777
Kiadja: a Népszava Lapkiadó Vállalat
1964 Budapest VII., Rákóczi út 54.
Telefon: 221-819
A kiadásért felel: GÁBOR MÁRTON igazgató
Szikra Lapnyomda, Budapest

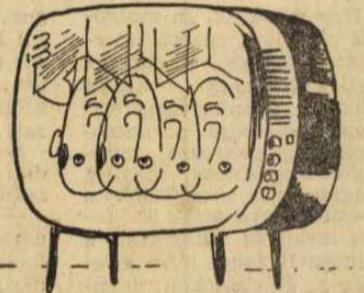
Mi kell még javítanunk?

MÉG A PONTOSSÁGON.



A MAGATARTÁSON

Néhol még a vételi lehetőségen.



MÉG AZ ÜZEMI DEMOKRÁCIÁN..



Az üzemszervezésen



"Uram, há már a Ló utcában lakik vigye ezt ki a 26-ba."

A TELEFON HELYZETEN.



NEM KELL A SAJT. CSAK A TELEFONMAT INTÉZD EL.



MINDEN DOLGOZÓNKNAK JÓ EGÉSZSÉGET ÉS EREDMÉNYEKBEN GAZDAG ÚJ ÉVET KIVÁN A SZERKESZTŐSÉG